

Marijini otroci.

Vem, kako da mi po Tebi
hrepenimo dan za dnem.
A, kako da Ti, Devica,
hrepeniš do nas, ne vem.

Vem; nemirno morje prošenj
valoví pred Tvoj oltar.
A kako jih Ti sprejemaš —
tajnostna za nas je stvar.

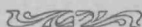
Vsa je zemlja Tvoje slave
polna kakor spev en sam.
A kako Te raj proslavlja —
niti misliti ne znam.

Ali eno tiho misel
v svojem vdanem srcu vem.
Morda Tvojim vsem otrokom
jo v tolažbo reči smem?

Vsaka mati ono dete
najbolj ljubi iz srca;
ono dete, ki jo stane
največ trudov in solzâ.

A kateri so otroci
— Golgata naj govori! —
toli trudov in trpljenja
Tebe stali — kakor mi?

Silvin Sardenko.

Šmarnice v gozdu.

»Že slavčki žvrgolijo, se maj vesel budi!« sta veselo klicala Stanko in Marica, sprehajaje se po gozdu. Bratec in sestra sta bila otroka ubožnega gospodarja. Do cerkve sta imela dolgo pot, zato nista mogla meseca majnika hoditi k šmarnicam v cerkev. V temnem gozdu je stala njih hiša. Stanko in Marica sta prišla redkokdaj v dotiko z vaškimi otroki. Živela sta torej v miru. Poznala nista nikakih zlobnosti, ubogala sta svoje starše, nikdar jih nista razžalila. Bila sta poštena in bogaboječa otroka.

Zadnjega dne meseca malega travna sta se izprehajala po domačem gozdu. Bil je krasen pomladanski dan. Drevje je že ozelenelo in dobilo nazaj od zime ugrabljeno lepoto. Nasproti so jima zadišale dehteče cvetke; ptički so drobili krasne pesmice. Visoko nad njima pa je pel škrjanček svojo pomladansko zdravico. Pred njima v